

Ακρατικός Σοσιαλισμός: Αναρχισμός

prono.gr /akratikos-sosialismos-anarxismos/

Μίσος Ταξικό

7/3/2015

Detail, "Baracade in Paris," Harper's Weekly, May 6, 1871

Το παρακάτω κείμενο του Μ.Μπακούνιν δημοσιευμένο από τον Γκ. Π. Μαξίμοβ είναι σημαντικό και διαχρονικό για τους παρακάτω, μεταξύ άλλων, λόγους: γιατί από τη μια θέτει τις πολιτικές βάσεις μια πραγματικά κοινωνικής επανάστασης, ενός αληθινού απελευθερωτικού προτάγματος αποφεύγοντας τις παγίδες της εξουσίας εστιάζοντας στην οικονομική και κοινωνική απελευθέρωση του προλεταριάτου, ενδύοντας αυτή την πράξη με τον ουμανιστικό χαρακτήρα που τον διακρίνει και οφείλει να έχει μια επανάσταση, θέτοντας παράλληλα και τις φιλοσοφικές αξίες του Αναρχισμού. Από την άλλη, διατυπώνεται σε μια εποχή που ο κρατισμός κυριαρχούσε. Είτε ως πολιτική των εξουσιαστών κομμουνιστών μέσα στη Διεθνή είτε ως πολιτική ενοποίησης των ευρωπαϊκών κρατιδίων σε ένα κράτος και τη συγκέντρωση έτσι, της εξουσίας (Ιταλία, Γερμανία). Παρά την κριτική σε σημεία που μπορεί να γίνει, η φιλοσοφική και πολιτική αξία αυτού του κειμένου, εκ των πιο γνωστών ίσως του Μπακούνιν, παραμένει αδιαμφισβήτητη και πάνω απ' όλα επίκαιρη.

Αρχές και Διακηρύξεις από την «Πολιτική Φιλοσοφία του Bakunin» του G.P. Maximoff, 1953, The Free Press, NY.

Συνέπεια των Σπουδαίων Αρχών που Διακηρύχθηκαν από την Γαλλική Επανάσταση

Από τον καιρό όταν η Επανάσταση μετέφερε στις μάζες το ευαγγέλιο της – όχι το μυστικιστικό αλλά το λογικό, όχι το ουράνιο αλλά το γήινο, όχι το θεϊκό αλλά το ανθρώπινο Ευαγγέλιο, το Ευαγγέλιο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου – από τότε που διακήρυξε ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι, ότι όλοι οι άνθρωποι δικαιούνται την ελευθερία και την

ισότητα, οι μάζες όλων των Ευρωπαϊκών χωρών, σε όλον τον πολιτισμένο κόσμο, αφυπνίζονται σταδιακά από τον ύπνο που τις κρατούσε δέσμιες από τότε που ο Χριστιανισμός τις νάρκωσε με το όπιό του, και άρχισαν να αναρωτιούνται αν και αυτές έχουν δικαίωμα στην ισότητα, στην ελευθερία, και στην ανθρωπιά.

Μόλις τέθηκε αυτή η ερώτηση, οι άνθρωποι, καθοδηγούμενοι από την υπέροχη αίσθηση της ακοής τους καθώς και από τα ένστικτά τους, συνειδητοποίησαν πως η πρωταρχική συνθήκη της αληθινής χειραφέτησής τους, ή του εξανθρωπισμού τους, αφορούσε πρώτιστα την ριζική αλλαγή της οικονομικής τους κατάστασης. Το ζήτημα του καθημερινού ψωμιού είναι δίκαια το πρώτο ζήτημα για αυτούς, και όπως παρατηρήθηκε από τον Αριστοτέλη ήδη, ο άνθρωπος, προκειμένου να μπορεί να σκέφτεται, προκειμένου να νιώθει ελεύθερος, προκειμένου να εξελιχθεί στον εαυτό του, πρέπει να απελευθερωθεί από τις υλικές αγωνίες της καθημερινής ζωής. Για τον ίδιο λόγο, οι μπουρζουάδες, που είναι τόσο θορυβώδεις στις κραυγές τους ενάντια στον υλισμό των ανθρώπων και κηρύσσουν προς αυτούς τα ελλείμματα που έχει ο ιδεαλισμός, ξέρουν πολύ καλά, πως όσον αφορά τους ίδιους το κήρυγμά τους μένει στα λόγια και ποτέ στο παράδειγμα.

Το δεύτερο ζήτημα που προκύπτει για τους ανθρώπους – αυτό του ελεύθερου χρόνου μετά την δουλειά – αφορά την ουσιαστική κατάσταση της ανθρωπότητας. Όμως το ψωμί και ο ελεύθερος χρόνος δεν μπορούν ποτέ να αποκτηθούν χωρίς την ριζική μεταμόρφωση της υπάρχουσας κοινωνίας και αυτό εξηγεί γιατί η Επανάσταση, παροτρυμένη από τις αρχές της, έδωσε ζωή στον Σοσιαλισμό.

Ο Σοσιαλισμός είναι Δικαιοσύνη

Ο Σοσιαλισμός είναι δικαιοσύνη. Όταν μιλάμε για την δικαιοσύνη, καταλαβαίνουμε έτσι όχι την δικαιοσύνη που περιλαμβάνεται στους Κώδικες της Ρωμαϊκής νομοθεσίας – οι οποίοι βασίστηκαν σε μεγάλο βαθμό σε βίαια γεγονότα που επιτεύχθηκαν με την ισχύ, την καθαγιασμένη από τον χρόνο και τις ευλογίες της μιας ή της άλλης εκκλησίας βία (χριστιανικής ή παγανιστικής), και ως τέτοιοι έγιναν αποδεκτοί ως απόλυτες αρχές, από τις οποίες κάθε νομικός κώδικας συνάγεται μετά από λογική σκέψη – όχι, μιλάμε για εκείνη την δικαιοσύνη που βασίζεται αποκλειστικά στην ανθρώπινη συνειδητότητα, την δικαιοσύνη που βρίσκεται στην συνείδηση κάθε ανθρώπου – ακόμη και σε εκείνη των παιδιών – και μπορεί να εκφραστεί με μια απλή λέξη: ισότητα.

Η παγκόσμια αυτή δικαιοσύνη, η οποία εξαιτίας της βίας και των θρησκευτικών επιρροών, δεν έχει επικρατήσει ακόμη στον πολιτικό ή τον νομικό ή τον οικονομικό κόσμο, θα πρέπει να αποτελέσει την βάση του νέου κόσμου. Χωρίς αυτήν δεν μπορεί να υπάρξει ελευθερία, ή δημοκρατία, ούτε ευημερία, ούτε και ειρήνη. Πρέπει λοιπόν να καθορίσει τις αποφάσεις μας ώστε να εργαστούμε αποτελεσματικά για την εδραίωση της ειρήνης. Και είναι αυτή η δικαιοσύνη που μας παρακινεί να αναλάβουμε εμείς οι ίδιοι την υπεράσπιση των συμφερόντων των φρικτά κακομεταχειρισμένων ανθρώπων, και να απαιτήσουμε την οικονομική και κοινωνική τους χειραφέτηση, παράλληλα με την πολιτική τους ελευθερία.

Η Βασική Αρχή του Σοσιαλισμού

Δεν προτείνουμε εδώ, κύριοι, αυτό ή το άλλο σοσιαλιστικό σύστημα. Αυτό που απαιτούμε τώρα είναι η εκ νέου διακήρυξη της σπουδαίας αρχής της Γαλλικής Επανάστασης: πως κάθε ανθρώπινο ον πρέπει να διαθέτει τα υλικά και ηθικά μέσα ώστε να αναπτύξει όλη την ανθρωπιά του.

Μια αρχή, η οποία κατά την γνώμη μας, μεταφράζεται στο ακόλουθο πρόβλημα:

Την οργάνωση της κοινωνίας με τέτοιο τρόπο ώστε κάθε άτομο, άνδρας ή γυναίκα, να μπορεί να ανακαλύπτει, με την εισοδό του στην ζωή, τα ίδια περίπου μέσα για την ανάπτυξη των δικών του διαφορετικών ιδιοτήτων και της αξιοποίησής τους στην εργασία του. Την οργάνωση μιας κοινωνίας τέτοιας που θα καθιστά αδύνατη την εκμετάλλευση της εργασίας οποιουδήποτε, δίνοντας την δυνατότητα σε κάθε άτομο να απολαμβάνει το κοινωνικό περίσσειμα, το οποίο στην πραγματικότητα παράγεται μόνο από τον συλλογικό μόχθο, και να το απολαμβάνει στον ίδιο βαθμό με εκείνον της συμβολής του στην δημιουργία αυτού του περισσεύματος.

Απόρριψη του Κρατικού Σοσιαλισμού

Η πραγματοποίηση αυτού του σκοπού σαφώς και θα χρειαστεί αιώνες εξέλιξης. Όμως η ιστορία τον έχει φέρει στο προσκήνιο και έκτοτε δεν μπορούμε να τον αγνοούμε χωρίς να καταδικάσουμε τον εαυτό μας στην απόλυτη ανικανότητα. Βιαζόμαστε εδώ να προσθέσουμε πως απορρίπτουμε έντονα κάθε προσπάθεια κοινωνικής οργάνωσης που δεν αποδέχεται την πλήρη ελευθερία των ατόμων και των οργανισμών, ή που θα απαιτούσε την εγκαθίδρυση οποιασδήποτε κανονιστικής εξουσίας. Στο όνομα της ελευθερίας, την οποία αναγνωρίζουμε ως το μοναδικό θεμέλιο και μόνη δημιουργική αρχή οργάνωσης, οικονομικής ή πολιτικής, οφείλουμε να διαμαρτυρόμαστε ενάντια σε οτιδήποτε θυμίζει, έστω και αμυδρά, τον Κρατικό Κομμουνισμό, ή τον Κρατικό Σοσιαλισμό.

Κατάργηση του Κληρονομικού Δικαίου

Το μοναδικό πράγμα που, κατά την γνώμη μας, μπορεί και οφείλει να κάνει το Κράτος, είναι να τροποποιήσει σταδιακά το κληρονομικό δίκαιο έτσι ώστε να καταλήξει το συντομότερο δυνατό στην πλήρη κατάργησή του. Ο νόμος, όντας κατεξοχήν δημιουργία του Κράτους, και μια από εκείνες ακριβώς τις συνθήκες που καθιστούν την ύπαρξη του απολυταρχικού θεικού Κράτους δυνατή, μπορεί και πρέπει να καταργηθεί από την ελευθερία αντί του Κράτους. Με άλλα λόγια, το Κράτος πρέπει να αποσυντεθεί σε μια κοινωνία οργανωμένη ελεύθερα σύμφωνα με τις αρχές της δικαιοσύνης. Το κληρονομικό δίκαιο, κατά την γνώμη μας, πρέπει να καταργηθεί, μιας και η συνεχιζόμενη ύπαρξή του διαιωνίζει την οικονομική ανισότητα, όχι την φυσική ανομοιότητα των ανθρώπων, αλλά την τεχνητή ανθρώπινη ανισότητα των τάξεων – οι άνθρωποι θα αναζητούν πάντα την κληρονομική ισότητα στην ανάπτυξη και την διαμόρφωση της νοημοσύνης τους, συνεχίζοντας να αποτελούν πηγή καταδίκης για κάθε πολιτική και κοινωνική ανισότητα. Ο σκοπός της δικαιοσύνης είναι η εξάπλωση της ισότητας για όλους. Και επειδή αυτή η ισότητα θα εξαρτάται από την οικονομική και πολιτική οργάνωση της κοινωνίας – μια ισότητα με την οποία όλοι και ο κάθε ένας θα ξεκινούν την ζωή τους καθοδηγούμενοι από την φύση τους, και θα είναι το αποτέλεσμα των δικών τους προσπαθειών. Κατά την γνώμη μας, η ιδιοκτησία των αποθανόντων θα πρέπει να συλλέγεται στο κοινωνικό ταμείο για την διδασκαλία και την εκπαίδευση των παιδιών και των δυο φύλων, συμπεριλαμβανομένης και της συντήρησής τους μέχρι την ενηλικίωσή τους. Ως Σλάβοι και Ρώσοι θα προσθέσουμε πως, μαζί με την βασική κοινωνική ιδέα και τα γενικά και παραδοσιακά ένστικτα των πληθυσμών μας, η ιδιοκτησία θα πρέπει να κατέχεται μόνο από εκείνους που την καλλιεργούν με τα ίδια τους τα χέρια.

Είμαστε πεπεισμένοι κύριοι, πως η αρχή αυτή είναι δίκαιη, πως αποτελεί ουσιώδη και αναπόφευκτη συνθήκη κάθε σοβαρής κοινωνικής μεταρρύθμισης, και κατά συνέπεια πως η Δυτική Ευρώπη δεν θα διστάσει να αναγνωρίσει και να την αποδεχτεί, παρά τις δυσκολίες εφαρμογής της σε χώρες όπως η Γαλλία, για παράδειγμα, όπου οι χωρικοί καλλιεργούν την δική τους γη, αλλά σύντομα οι περισσότεροι από αυτούς δεν θα κατέχουν σχεδόν τίποτα, εξαιτίας του τεμαχισμού της γης ως αναπόφευκτη συνέπεια του πολιτικού και οικονομικού συστήματος που επικρατεί σήμερα σε αυτή την χώρα. Ωστόσο, θα παραμείνουμε επιφυλακτικοί στο να προσφέρουμε οποιαδήποτε πρόταση στο ζήτημα της γης... και θα περιοριστούμε στην διατύπωση της ακόλουθης διακήρυξης:

Διακήρυξη του Σοσιαλισμού

«Πεπεισμένοι πως η σοβαρή επικράτηση της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης θα είναι αδύνατη εφόσον η πλειοψηφία του πληθυσμού παραμένει δέσμια των βασικών αναγκών της, εφόσον στερείται παιδείας είναι καταδικασμένη στην πολιτική και κοινωνική ασημαντότητα και την σκλαβιά – για την ακρίβεια όχι εξαιτίας κάποιου νόμου που την επιβάλλει – αλλά από την ανέχεια καθώς και την αναγκαιότητα της εργασίας χωρίς ανάπαυση ή ελεύθερο χρόνο, παράγοντας όλον εκείνον τον πλούτο για τον οποίο καμαρώνει ο υπόλοιπος κόσμος, με αντάλλαγμα ένα μικρό μόνο μέρος του που δεν αρκεί καλά καλά για την διασφάλιση των αναγκαίων ως την επόμενη ημέρα.

«Πεπεισμένοι πως για την μάζα του πληθυσμού, την φρικτά κακομεταχειρισμένη στο πέρασμα των αιώνων, το πρόβλημα του ψωμιού είναι το πρόβλημα της διανοητικής χειραφέτησης, της ελευθερίας και της ανθρωπιάς.

«Πεπεισμένοι πως η ελευθερία χωρίς Σοσιαλισμό είναι προνομιακή και άδικη, πως ο Σοσιαλισμός χωρίς ελευθερία είναι σκλαβιά και βαρβαρότητα.

«Η Λίγκα [για την Ειρήνη και την Ελευθερία] διακηρύσσει βροντερά την αναγκαιότητα της ριζικής κοινωνικής και οικονομικής ανοικοδόμησης, έχοντας ως στόχο της την χειραφέτηση της εργασίας των ανθρώπων από το υποζύγιο που τους έχει επιβάλλει το κεφάλαιο και οι μεγαλοϊδιοκτές, μια ανοικοδόμηση βασισμένη στην απόλυτη δικαιοσύνη – ούτε την νομική, ούτε την θεολογική, ούτε την μεταφυσική δικαιοσύνη, απλά την ανθρώπινη δικαιοσύνη – βάσει της θετικής επιστήμης και της ευρύτερης ελευθερίας».

Η Οργάνωση των Παραγωγικών Δυνάμεων στην Θέση της Πολιτικής Εξουσίας

Είναι απαραίτητη η πλήρης κατάργηση, τόσο για λόγους αρχής όσο και για τους πρακτικούς, όλων όσων αποκαλούνται πολιτική εξουσία, και αυτό γιατί για όσο υπάρχει η πολιτική εξουσία, θα υπάρχουν εξουσιαστές και εξουσιαζόμενοι, αφέντες και σκλάβοι, εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενοι. Με την κατάργησή της, η πολιτική εξουσία θα πρέπει να αντικατασταθεί από την οργάνωση των παραγωγικών δυνάμεων και των οικονομικών υπηρεσιών.

Λαμβάνοντας υπόψη την τεράστια ανάπτυξη των σύγχρονων κρατών – μια ανάπτυξη που στην τελική της φάση μειώνει πολύ λογικά το Κράτος σε έναν παραλογοισμό – καθίσταται σαφές πως οι ημέρες του Κράτους και της Κρατικής αρχής είναι μετρημένες. Βλέπουμε ήδη να πλησιάζει η πλήρης χειραφέτηση των εξαντλημένων από τον καθημερινό μόχθο μαζών και της ελεύθερης κοινωνικής τους οργάνωσης. Ελεύθερης από κάθε κυβερνητική παρέμβαση και δημιουργημένης από τις οικονομικές σχέσεις των ανθρώπων που έχουν απορρίψει όλους τους παλιούς Κρατικούς περιορισμούς και τις εθνικές διαφορές, διατηρώντας ως βάση τους μόνο την παραγωγική εργασία, την εξανθρωπισμένη εργασία, έχοντας ένα κοινό συμφέρον παρά την διαφορετικότητα όσων το επιδιώκουν.

Το Ανθρώπινο Ιδεώδες

Το ιδεώδες αυτό σαφώς και εμφανίζεται στους ανθρώπους σηματοδοτώντας πρώτα από όλα το τέλος της ανάγκης, το τέλος της ανέχειας, και την πλήρη ικανοποίηση όλων των υλικών αναγκών μέσω της συλλογικής εργασίας, ισότιμης και υποχρεωτικής για όλους, και στην συνέχεια, ως το τέλος της κυριαρχίας και της αρχής της ελεύθερης οργάνωσης της ζωής των ανθρώπων σύμφωνα με τις ανάγκες τους – όχι από επάνω προς τα κάτω, όπως συμβαίνει με το Κράτος, αλλά με μια οργάνωση δημιουργημένη από τους ίδιους τους ανθρώπους, πέρα από όλες τις κυβερνήσεις και τα κοινοβούλια, με την ελεύθερη ένωση των εργατών στα εργοστάσια και τα αγροκτήματα, στις κομμούνες και τα έθνη, και εντέλει, στο απώτερο μέλλον, στην παγκόσμια ανθρώπινη αδελφότητα, που θα πανηγυρίζει πάνω από τα συντρίμια όλων των Κρατών.

Το Πρόγραμμα της Ελεύθερης Κοινωνίας

Έξω από το σύστημα του Μασίνι (Ιταλός πολιτικός, συνιδρυτής του σύγχρονου ιταλικού κράτους) που δεν είναι άλλο από το σύστημα της δημοκρατίας στην μορφή του Κράτους, δεν υφίσταται άλλο σύστημα από αυτό της δημοκρατίας ως κομμούνα, της δημοκρατίας ως ομοσπονδισμό, και της Σοσιαλιστικής και γνήσια λαϊκής δημοκρατίας – το σύστημα του Αναρχισμού. Είναι οι πολιτικές της Κοινωνικής Επανάστασης, που στοχεύουν στην κατάργηση του Κράτους, και της οικονομικής, συνολικά ελεύθερης οργάνωσης των ανθρώπων, μιας οργάνωσης από κάτω προς τα επάνω, μέσω της ομοσπονδίας.

...Δεν θα υπάρχει δυνατότητα ύπαρξης πολιτικής κυβέρνησης, γιατί αυτή η κυβέρνηση θα μεταμορφωθεί σε απλή διαχειρίστρια των κοινών υποθέσεων. Το πρόγραμμά μας συνοψίζεται με

λίγα λόγια στα εξής:

- Ειρήνη, χειραφέτηση, και ευτυχία των καταπιεσμένων.
- Πόλεμος ενάντια σε όλους τους καταπιεστές και τους καταχραστές.
- Πλήρης αποκατάσταση των εργαζομένων: όλο το κεφάλαιο, τα εργοστάσια και όλα τα εργαλεία της δουλειάς και οι πρώτες ύλες να αποδωθούν στις ενώσεις, και η γη σε εκείνους

που την καλλιεργούν με τα χέρια τους.

- Ελευθερία, δικαιοσύνη και αδελφότητα για όλα τα ανθρώπινα όντα στην γη.
- Ισότητα για όλους.

Προς όλους, χωρίς καμία απολύτως διάκριση, με όλα τα μέσα ανάπτυξης, εκπαίδευσης και ανατροφής, καθώς και με ίσες δυνατότητες για ζωή παράλληλα με την εργασία.

Οργάνωση μιας κοινωνίας μέσω της ελεύθερης ομοσπονδοποίησης από κάτω, των εργατικών ενώσεων, των βιομηχανικών αλλά και αγροτικών, επιστημονικών καθώς και των λογοτεχνικών ενώσεων – αρχικά στην μορφή της κομμούνας, μετά της ομοσπονδοποίησης των κομμούνων σε περιφέρειες, των περιφερειών σε έθνη, των εθνών στην διεθνή αδελφική ένωση.

Σωστές Τακτικές κατά την διάρκεια της Επανάστασης

Σε μια κοινωνική επανάσταση, η οποία είναι καθόλα και διαμετρικά αντίθετη προς μια πολιτική επανάσταση, ο αριθμός ατόμων δεν έχει καμιά σχεδόν σημασία, ενώ η αυθόρμητη δράση των μαζών είναι τα πάντα. Το μόνο που μπορούν να κάνουν τα άτομα είναι να αποσαφηνίσουν, να αναπαράγουν και να επεξεργαστούν τις ιδέες σύμφωνα με το λαϊκό ένστικτο, και, ακόμη περισσότερο, να συμβάλλουν στις ακατάπαυστες προσπάθειες για την επαναστατική οργάνωση των φυσικών δυνατοτήτων των μαζών – και, τίποτα πέρα από αυτά, τα υπόλοιπα μπορούν και πρέπει να πραγματοποιηθούν από τους ίδιους τους ανθρώπους. Οποιαδήποτε άλλη μέθοδος θα μπορούσε να καταλήξει σε πολιτική δικτατορία, στην επανεμφάνιση του Κράτους, στα προνόμια και τις ανισότητες όλων των καταπιέσεων που επιβάλλει το Κράτος – δηλαδή θα μπορούσε να οδηγήσει σε έναν ταυτόλογο αλλά λογικό τρόπο επανεγκαθίδρυσης της πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής σκλαβιάς των μαζών των ανθρώπων.

Ο Βαρλιν και όλοι οι φίλοι του, όπως κάθε ειλικρινής Σοσιαλιστής άλλωστε, και γενικά όλοι οι εργαζόμενοι που έχουν γεννηθεί και μεγαλώσει με τον λαό, μοιράζονται σε μεγάλο βαθμό την απόλυτα θεμιτή προκατάληψη ενάντια στις πρωτοβουλίες που προέρχονται από μεμονωμένα άτομα, ενάντια στην εξουσία που ασκούν τα ανώτερα άτομα, και όντας πάνω από όλα συνεπείς, επεκτείνουν την ίδια προκατάληψη και δυσπιστία ακόμα και στους εαυτούς τους.

Η Επανάσταση με Διατάγματα είναι Καταδικασμένη στην Αποτυχία. Αντίθετα προς τις ιδέες των εξουσιαστών Κομμουνιστών, συνολικά λανθασμένες ιδέες κατά την γνώμη μου, πως η Κοινωνική Επανάσταση μπορεί να θεσπιστεί και να οργανωθεί μέσω κάποιας δικτατορίας ή κάποιου Κεντρικού Συμβουλίου – οι φίλοι μας, οι Παριζιάνοι Κοινωνικοί – Σοσιαλιστές, διατηρούσαν την γνώμη πως η επανάσταση μπορεί να συμβεί και να πραγματοποιηθεί συνολικά μόνο μέσω της αυθόρμητης και διαρκούς μαζικής δράσης των ομάδων και των ενώσεων των ανθρώπων.

Οι Παριζιάνοι φίλοι μας είχαν χίλιες φορές δίκιο. Μιας και πράγματι, δεν υπάρχει τέτοιο μυαλό, όσο και αν διαθέτει το χάρισμα της ευφυΐας, ή αν πρέπει να μιλήσουμε για την συλλογική δικτατορία που αποτελείται από μερικές εκατοντάδες υπέρτατα προικισμένων ατόμων – δεν υφίσταται τέτοιος συνδυασμός διανοιών τόσο ευρύς ώστε να είναι σε θέση να αναλογιστεί στο σύνολο της την άπειρη πολλαπλότητα και διαφορετικότητα των πραγματικών ενδιαφερόντων, προσδοκιών, βουλήσεων και αναγκών που στην ολότητά τους αποτελούν την συλλογική βούληση των ανθρώπων. Δεν υπάρχει αυτή η διάνοια που θα μπορούσε να σκαρφιστεί μια κοινωνική οργάνωση ικανή να ικανοποιήσει τον κάθε έναν και όλους.

Μια τέτοια οργάνωση θα είναι πάντα ένα προκρούστιο κρεβάτι στο οποίο η βία, η λίγο ή περισσότερο νομιμοποιημένη από το Κράτος, θα επιβάλλεται στην άτυχη κοινωνία. Είναι όμως το παλιό σύστημα οργάνωσης που βασίζεται στην ισχύ που η Κοινωνική Επανάσταση οφείλει να φέρει σε τέλος παραδίνοντας την πλήρη ελευθερία στις μάζες, στις ομάδες, στις κομμούνες, τις ενώσεις, και στα άτομα ακόμα, καταστρέφοντας μεμιάς και για πάντα όλους τους ιστορικούς λόγους που προκαλούν την βία – την ίδια την ύπαρξη του Κράτους, η πτώση του οποίου θα συμπεριλάβει και την καταστροφή όλων των ανισοτήτων του νομικού δικαίου και όλων των λαθών των διάφορων αιρέσεων. Εκείνο το δίκαιο και εκείνων των αιρέσεων που αποτελούν πάντα την απαθή εξιδανίκευση,

ιδεατή αλλά και πραγματική, κάθε βίας που το Κράτος εκπροσωπεί, εγγυάται και εξουσιοδοτεί.

Είναι προφανές πως μόνο όταν το Κράτος πάψει να υπάρχει η ανθρωπότητα θα αποκτήσει την ελευθερία της, και τα πραγματικά ενδιαφέροντα της κοινωνίας, όλων των ομάδων, και όλων των τοπικών οργανισμών, και παρόμοια, όλων των ατόμων που διαμορφώνουν αυτές τις οργανώσεις θα ανακαλύψουν την πραγματική τους ικανοποίηση.

Η Ελεύθερη Οργάνωση που ακολουθεί την Κατάργηση του Κράτους

Η κατάργηση του Κράτους και της Εκκλησίας θα πρέπει να αποτελεί την πρωταρχική και αναμφισβήτητη συνθήκη της πραγματικής χειραφέτησης της κοινωνίας. Μόνο μετά από αυτά η κοινωνία θα μπορέσει και πρέπει να ξεκινήσει την αναδιοργάνωσή της. Ωστόσο αυτά, πρέπει να συμβούν όχι από την κορυφή προς τα κάτω, όχι σύμφωνα με κάποιο ιδανικό σχέδιο που ετοίμασαν μερικοί σοφοί ή πολυμαθείς, και μέσω θεσπιστηρίων διαταγμάτων που εκδίδει κάποια δικτατορική εξουσία ή ακόμη και Εθνοσυνέλευση εκλεγμένη από κάποιο καθολικό δικαίωμα στην ψήφο. Ένα τέτοιο σύστημα, όπως έχω ήδη ισχυρισθεί, θα οδηγούσε αναπόφευκτα στην δημιουργία μιας κυβερνητικής αριστοκρατίας, δηλαδή, μιας τάξης προσώπων που δεν έχει απολύτως τίποτα κοινό με τις μάζες των ανθρώπων. Και αν μην έχουμε καμιά αμφιβολία, η τάξη αυτή θα στρέφονταν ξανά στην εκμετάλλευση και την αποχαύνωση των μαζών υπό την επίφαση της κοινής ευημερίας ή της σωτηρίας του Κράτους.

Η Ελευθερία πρέπει να πηγαίνει Χέρι με Χέρι με την Ισότητα

Είμαι ένας από τους πεπεισμένους θιασώτες της οικονομικής και κοινωνικής ισότητας, γιατί πιστεύω πως μακριά από αυτήν, η ισότητα, η ελευθερία, η δικαιοσύνη, η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, η προκοπή των ανθρώπων καθώς και η ευημερία των εθνών, δεν είναι τίποτα παρά νέα λάθη. Όντας ταυτόχρονα υπέρμαχος της ελευθερίας – της πρωταρχικής συνθήκης της ανθρωπότητας – πιστεύω πως η ισότητα θα πρέπει να εγκαθιδρυθεί σε έναν κόσμο αυθόρμητης οργάνωσης της εργασίας και της συλλογικής ιδιοκτησίας, με την ελεύθερη οργάνωση των παραγωγών σε κομμούνες, και τις ελεύθερες ομοσπονδίες των κομμούνων – αλλά σε καμιά περίπτωση μέσω της κυριαρχικήςπροστασίας του Κράτους.

Η Διαφορά μεταξύ Εξουσιαστικής και Ελευθεριακής Επανάστασης

Αυτό είναι το σημείο που διχάζει κυρίως τους Σοσιαλιστές ή επαναστάτες κολλεκτιβιστές από τους εξουσιαστές Κομμουνιστές, τους υπερμάχους της Κρατικής πρωτοβουλίας. Ο στόχος και των δυο είναι ο ίδιος: και τα δυο μέρη επιθυμούν την δημιουργία μιας νέας κοινωνικής τάξης που βασίζεται αποκλειστικά στην συλλογική εργασία, κάτω από οικονομικές συνθήκες ισότητας για όλους –δηλαδή, κάτω από συνθήκες συλλογικής ιδιοκτησίας των εργαλείων της παραγωγής.

Μόνο που οι Κομμουνιστές φαντάζονται πως μπορούν να τα αποκτήσουν μέσω της ανάπτυξης και της οργάνωσης της πολιτικής δύναμης των εργαζόμενων τάξεων, και κυρίως του αστικού προλεταριάτου, υποβοηθούμενοι από την ριζοσπαστική μπουρζουαζία – ενώ οι επαναστάτες Σοσιαλιστές, οι εχθροί όλων των διφορούμενων συμμαχιών, πιστεύουν αντίθετα, πως ο κοινός αυτός σκοπός μπορεί να κατακτηθεί όχι μέσω των πολιτικών, αλλά των κοινωνικών (και κατά συνέπεια αντι-πολιτικών) οργανώσεων, και της δύναμης των εργαζόμενων μαζών των πόλεων και των χωριών, συμπεριλαμβανομένων και όλων εκείνων που, αν και ανήκουν εκ γενετής σε ανώτερες τάξεις, έχουν με την προσωπική τους ελεύθερη βούληση σπάσει τους δεσμούς τους με το παρελθόν και έχουν ενωθεί ανοικτά με το προλεταριάτο έχοντας αποδεχτεί το πρόγραμμά του.

Οι Μέθοδοι των Κομμουνιστών και των Αναρχικών

Κατά συνέπεια δυο διαφορετικοί μέθοδοι. Οι Κομμουνιστές πιστεύουν πως είναι απαραίτητη η οργάνωση των δυνάμεων των εργαζόμενων προκειμένου να αποκτήσουν την πολιτική εξουσία του Κράτους. Οι επαναστάτες Σοσιαλιστές οργανώνονται με την προοπτική της καταστροφής, ή αν προτιμάτε μια περισσότερο εκλεπτυσμένη έκφραση, την ρευστοποίηση του Κράτους. Οι Κομμουνιστές είναι οι θιασώτες της αρχής και της πρακτικής της εξουσίας, ενώ οι επαναστάτες Σοσιαλιστές εναποθέτουν την πίστη τους μόνο στην ελευθερία. Είναι και οι δυο φίλοι της επιστήμης, με την οποία θα καταστρέψουν τις δεισιδαιμονίες και θα αντικαταστήσουν την θρησκευτική πίστη.

Αλλά οι πρώτοι θέλουν να επιβάλλουν την επιστήμη στους ανθρώπους, ενώ οι επαναστάτες κολλεκτιβιστές προσπαθούν να διαδώσουν την επιστήμη και την γνώση μεταξύ των ανθρώπων, έτσι ώστε οι διάφορες ομάδες της ανθρώπινης κοινωνίας, όταν πειστούν πια από την προπαγάνδα, να μπορούν να οργανώνονται και αυθόρμητα να συνδυάζονται σε ομοσπονδίες, σύμφωνα με τις φυσικές τους τάσεις και τα πραγματικά τους ενδιαφέροντα, αλλά ποτέ σύμφωνα με κάποιο σχέδιο που έχει εκ των προτέρων συνταχθεί ώστε να επιβληθεί στις απαίδευτες μάζες από μερικά “ανώτερα” μυαλά.

Οι Επαναστάτες Σοσιαλιστές πιστεύουν πως υπάρχουν πολλά περισσότερα, πέρα από την πρακτική λογική και την νοημοσύνη, στις ενστικτώδεις προσδοκίες και τις πραγματικές ανάγκες των μαζών των ανθρώπων από όσα υπάρχουν στα σπουδαία μυαλά όλων εκείνων των πολυμαθών γιατρών και αυτόκλητων δασκάλων της ανθρωπότητας, οι οποίοι, έχοντας μπροστά τους τα θλιβερά παραδείγματα τόσων πολλών αποτυχημένων προσπαθειών να φέρουν την ευτυχία στην ανθρωπότητα, επιμένουν στην απόφασή τους να εργάζονται στην ίδια κατεύθυνση. Όμως, αντίθετα, οι επαναστάτες Σοσιαλιστές πιστεύουν πως η ανθρωπότητα έχει επιτρέψει να την κυβερνάνε άλλοι για πολύ καιρό, υπερβολικά πολύ, και πως η πηγή της δυστυχίας της δεν βρίσκεται στην μια ή την άλλη μορφή διακυβέρνησης, αλλά στην αρχή και την ίδια την ύπαρξη των κυβερνήσεων, όποια και αν είναι η φύση τους.

Είναι αυτή η διαφορά γνώμης, που έχει πλέον καταστεί ιστορική, και σήμερα απασχολεί τονεπιστημονικό Κομμουνισμό, όπως αυτός έχει αναπτυχθεί από την Γερμανική σχολή και είναι εν μέρει αποδεκτός από τους Αμερικανούς και Άγγλους Σοσιαλιστές, και τον Προυντονισμό, ο οποίος έχει αναπτυχθεί συστηματικά καταλήγοντας στα τελικά συμπεράσματά του, και είναι αποδεκτός σήμερα από το προλεταριάτο των Λατινικών χωρών. Ο Επαναστατικός Σοσιαλισμός έχει πραγματοποιήσει την πρώτη πανηγυρική και πρακτική εμφάνισή του στην Παρισινή Κομμούνια.

Στην Πανγερμανική σημαία αναγράφεται: Διατήρηση και ενδυνάμωση του Κράτους με κάθε κόστος. Στην δική μας, την σοσιαλιστική επαναστατική σημαία, αντίθετα, είναι χαραγμένο, με φλογερά ματωμένα γράμματα: Καταστροφή όλων των Κρατών, εξολόθρευση του πολιτισμού της μπουρζουαζίας, ελεύθερα αυθόρμητη οργάνωση από τα κάτω, μέσω ελεύθερων ενώσεων, οργάνωση των αχαλίνωτων όχλων των καταπιεσμένων και όλης της χειραφετημένης ανθρωπότητας, δημιουργία ενός νέου, παγκόσμια ανθρωπινού, κόσμου.

Πριν την δημιουργία όμως, ή μάλλον την βοήθεια προς τους ανθρώπους ώστε να δημιουργήσουν, την νέα αυτή οργάνωση, είναι απαραίτητη η επίτευξη της νίκης. Είναι απαραίτητο να ανατρέψουμε αυτό που υπάρχει, ώστε να καταφέρουμε να φέρουμε αυτό που θα έπρεπε να υπάρχει...